

ГЕОРГИ РАЙЧЕВЪ

Името на Георги Райчевъ се утвърждава въ българската литература едновременно съ това на Йовкова. И той печата разкази още през първото десетолѣтие на нашия вѣкъ, но отдѣлни книги издава, подобно почти на всички писатели отъ своето поколѣние, едва отъ войнитѣ насамъ: „Весели разкази“ (1918), „Мъничъкъ свѣтъ“, повестъ, бележникъ на единъ разлюбенъ (1919), „Царица Неранза“ (1920), „Разкази“, книга първа (1923), „Пѣсень на гората“, повестъ (1928), „Еленово царство“, драма въ стихове (1930), „Легенда за паритѣ“, разкази (1931), „Господинътъ съ момичето“, романъ (1937), нѣколко детски книги и една „Крилови басни“ (1926).

Творческиятъ ликъ на Райчева е вече доста изясненъ въ тия нѣколко книги, макаръ тѣ да указватъ за непрекъснати дирения, да отбелязватъ една нервна и неравна линия въ вътрешното развитие на този писателъ. Изглежда, че Райчевъ ще си остане все тъй дирещъ, неспокоенъ духъ и всѣка нова негова творба ще носи по една изненада.

Бихме могли да раздѣлимъ творчеството му на два дѣла, като въ първия сложимъ „Мъничъкъ свѣтъ“, „Царица Неранза“, „Незнайниятъ“, „Грѣхъ“, „Безумие“, „Страхъ“, „Мерзавецъ“, „Пари“, „Накрай града“, а въ втория — „Пѣсень на гората“, „Еленово царство“ и „Господинътъ съ момичето“.